AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2004. november 10. *

A T-164/02. sz. ügyben,

a **Kaul GmbH** (székhelye: Elmshorn [Németország], képviselik: G. Würtenberger és R. Kunze ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: A. von Mühlendahl és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

a **Bayer AG** (székhelye: Leverkusen [Németország]),

* Az eljárás nyelve: német.

az OHIM harmadik fellebbezési tanácsának 2002. március 4-i (R 782/2000-3. sz. ügy), a Kaul GmbH és a Bayer AG közötti felszólalási eljárás ügyében hozott határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, M. Vilaras és I. Wiszniewska-Białecka bírák,

hivatalvezető: D. Christensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. június 30-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A tényállás

1 1996. április 3-án az Atlantic Ritchfield társaság (Atlantic Ritchfield Co.) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az ARCOL szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 1., 17., és 20. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették. Az 1. osztályba tartozó áruk között találhatóak meg a következő áruk: „élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyszerek".

4 A bejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 1998. július 20-i számában tették közzé.

5 1998. október 20-án a felperes felszólalt a 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján a védjegy lajstromozásával szemben az 1. osztályba tartozó „élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyszerek" vonatkozásában. A felszólalás egy korábbi, 1998. február 24-én a 49106. szám alatt lajstromozott közösségi védjegyen alapult. E korábbi védjegy a CAPOL szóbeli megjelölésből áll, és az 1. osztályba tartozó „élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyszerekre, tudniillik késztermékek, különösen cukrászipari termékek tartósítására és fagyasztására szolgáló nyersanyagokra" vonatkozik. A felszólalása alátámasztására a felperes a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában található viszonylagos kizáró okra hivatkozott.

6 2000. június 30-i, a felszólalást elutasító határozatában a felszólalási osztály lényegében úgy ítélte meg, hogy még ha el is fogadható az áruk azonossága, a kérdéses megjelölések között mindennemű összetéveszthetőség kizárt vizuális és hangzásbeli eltéréseik miatt.

7 2000. július 24-én a felperes a 40/94 rendelet 59. cikke alapján fellebbezett a felszólalási osztály határozata ellen.

8 2000. július 17-i, 2000. július 24-én kézbesített levelében a Bayer társaság (Bayer AG) tájékoztatta az OHIM-ot arról, hogy az Atlantic Richfield Co. által benyújtott ARCOL védjegy lajstromozás iránti kérelem részére átruházásra került. Az átruházás tényét 2000. november 17-én bejegyezték a közösségi védjegyek lajstromába a 40/94 rendelet 17. cikkének (5) bekezdése és 24. cikke alapján.

9 2000. október 30-án a felperes az OHIM részére, a 40/94 rendelet 59. cikkének megfelelően benyújtott beadványában előadta a fellebbezésének alapjául szolgáló okokat.

10 Az OHIM harmadik fellebbezési tanácsa 2002. március 4-i határozatában (a továbbiakban: megtámadott határozat), melyről a felperest 2002. március 25-én értesítette, a fellebbezést elutasította. A fellebbezési tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy nem vehető figyelembe a korábbi védjegy állítólagos, közismertségéből fakadó magas fokú megkülönböztető képessége, mivel a felperes erre a tényre a fellebbezési szakaszban hivatkozott. A fellebbezési tanács egyébként úgy látta, hogy a felperes nem is annyira új érvre hivatkozott, hanem inkább felszólalása jogalapját változtatta meg a 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontjára hivatkozással, mely a közismert védjegyekre vonatkozik. Egyébként a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az áruk azonossága ellenére a kérdéses szóbeli megjelölések között nem áll fenn az összetévesztés veszélye, tekintettel a vizuálisan és hangzásban érzékelhető különbségekre, az érintett áruk piacának igen különleges jellegére és a fent nevezett áruk jellegzetes fogyasztójának valószínűsíthető szakértelmére.

Az eljárás és a felek kérelmei

11 A felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. május 24-én benyújtott keresetlevelével a jelen keresetet terjeszti elő. Az OHIM válaszbeadványát 2002. október 16-án nyújtotta be az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

12 A felperes 2002. november 7-i, az Elsőfokú Bíróság Hivatalához benyújtott levelében az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 2. §-a alapján viszonválasz benyújtásának engedélyezését kérte.

13 2002. november 20-án az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) úgy határozott, hogy a második beadványváltás szükségtelen, mivel a felperesnek a szóbeli szakasz során lehetősége lesz jogalapjai és érvei részletes kifejtésére és az OHIM válaszára viszonválaszt adni.

14 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt.

15 A felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaikat a 2004. június 30-i nyilvános tárgyalás során meghallgatták.

16 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

— kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére.

17 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— utasítsa el a keresetet;

— kötelezze a felperest a költségek viselésére.

Indokolás

18 Keresete alátámasztására a felperes lényegében négy jogalapra hivatkozik, melyeket, ebben a sorrendben, először az általa a fellebbezési tanács elé benyújtott bizonyítékok megvizsgálásával kapcsolatos kötelezettség megsértésére, másodszor a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére, harmadszor a tagállamokban elfogadott eljárásjogi alapelvek és az OHIM előtti eljárásra alkalmazandó szabályok megsértésére és negyedszer az indokolási kötelezettség megsértésére alapít.

19 Először is az első jogalapot kell megvizsgálni.

A felek érvei

20 A felperes szerint a fellebbezési tanács azon megállapítása, mely szerint a felszólalási eljárás lezárását követően, a fellebbezési tanács előtt hivatkozott új tények már nem elfogadhatóak, a fellebbezési tanácsok feladatának téves értelmezéséből következik. Ezzel ellentétben a fellebbezési tanács előtti eljárást inkább egy ténybeli vizsgálatot lefolytató másodfoknak kell tekinteni, melynek keretében a felek új tényekre

hivatkozhatnak. Következésképpen a fellebbezési tanács az összetéveszthetőség vizsgálatánál helytelenül utasította el azon, a felperes által 2000. október 30-án benyújtott beadványában foglalt – a felperes ügyvezetőjének eskü alatt tett nyilatkozatából és ügyfeleinek listájából álló — bizonyítékoknak vizsgálatát, amelyek a CAPOL korábbi védjegy magas fokú megkülönböztető képességére vonatkoznak. Az OHIM ezzel korlátozta a felperesnek a meghallgatáshoz való jogát.

21 Mindent egybevetve és az OHIM állításaival szemben a felperes semmiképpen sem cserélte fel felszólalásának alapját, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját ugyanazon rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontjával. A 2000. október 30-i beadványban benyújtott iratok célja nem új tények ismertetése volt, hanem inkább a felszólalási eljárás alatt már kifejtett érvek kiegészítése.

22 Az OHIM azt válaszolja, hogy a felperes álláspontja a 40/94 rendelet által létrehozott és a fellebbezési tanács „állandó ítélkezési gyakorlata" révén alkalmazott jogvédelmi rendszer helytelen értelmezésén alapul. A fellebbezési tanácsot a felszólalási osztályhoz képest jellemző funkcionális folyamatosságnak az a következménye, hogy nem elegendő fellebbezéssel élni ahhoz, hogy a fél mentesüljön a felszólalási osztály előtt megindult határidők elmulasztásának következményei alól. Az OHIM úgy érvel tehát, hogy néhány kivételtől eltekintve a fellebbezési tanácsok elutasítják új tények figyelembevételét, ha azokat nem határidőn belül nyújtották be.

23 Márpedig a felperesnek az élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyi készítmények piacán való vezető szerepére és a CAPOL védjegynek az érintett vásárlóközönség körében való közismertségére először a fellebbezési tanács előtt hivatkoztak. Itt tehát új tényekről, sőt, amennyiben a felperes a „közismert" kifejezést alkalmazza, a felszólalás jogalapjának a 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontjára való megváltoztatásáról van szó.

24 Egyébként az OHIM azon a véleményen van, hogy a felperes piaci helyzetének és védjegye megkülönböztető képessége viszonylagos alátámasztásának figyelembevétele nem lett volna elegendő az összetéveszthetőség megállapításához.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

25 Először is meg kell jegyezni, hogy a felperes által a fellebbezési tanács előtt benyújtott tényelemek a felperes ügyvezetőjének eskü alatt tett nyilatkozatából és a felperes üzletfeleinek listájából állnak.

26 Ezeket a felperes védjegye használatának mértékére vonatkozó iratokat a felperes a felszólalási osztály előtt már kifejtett azon, akkor csupán a felperesi védjegy leíró jellegének hiányával kapcsolatos kijelentésekre alapított érvelése alátámasztására nyújtotta be, mely szerint e védjegy magas fokú megkülönböztető képességgel bír, és ezen okból nagyobb védelemben kell részesíteni.

27 A megtámadott határozat 10–12. pontjában a fellebbezési tanács, majd válaszbeadványának 30. pontjában az OHIM megállapította, hogy újabb tények bemutatása nem vehető figyelembe, mivel azok a felszólalási osztály által meghatározott határidők lejárta után kerültek benyújtásra.

28 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy ez az álláspont nem áll összhangban az OHIM fórumai közötti funkcionális folytonossággal, amely az Elsőfokú Bíróság által megerősítésre került mind az *ex parte* eljárást (az Elsőfokú Bíróság T-163/98. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [BABY-DRY] ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2383. o.] 38–44. pontja, melyet ebben a részében a

Bíróság C-383/99. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [BABY-DRY] ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítélete [EBHT 2001., I-6251. o.] helyben hagyott, és az Elsőfokú Bíróság T-63/01. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [egy szappan formája] ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5255. o.] 21. pontja), mind az *inter partes* eljárást illetően (az Elsőfokú Bíróság T-308/01. sz., Henkel kontra OHIM-LHS [UK] [KLEENCARE] ügyben 2003. szeptember 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3253. o.] 24–32. pontja).

29 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy az OHIM fórumai közötti funkcionális folytonosságból következik, hogy a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdése végének alkalmazási körében a fellebbezési tanácsnak a határozatát az érintett fél által akár az első fokon döntő fórum előtti eljárásban, akár – a 74. cikk (2) bekezdésének fenntartásával — a fellebbezési eljárásban előterjesztett, valamennyi ténybeli és jogi elemre kell alapítania (a fent hivatkozott KLEENCARE-ítélet 32. pontja). Így – ellentétben azzal, amit az OHIM az *inter partes* eljárásra hivatkozással állít — az OHIM különböző fórumai közötti funkcionális folytonosságból nem következik, hogy az a fél, amelyik az első fokon döntő fórum előtt nem terjesztett elő egy adott ténybeli vagy jogi elemet az e fórum által kitűzött határidőn belül, a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján a fellebbezési tanács előtt nem hivatkozhat erre az elemre. Éppen ellenkezőleg, a funkcionális folytonosság azzal a következménnyel jár, hogy az ilyen fél felhozhatja az említett elemeket a fellebbezési tanács előtt, feltéve hogy az e fórum előtti eljárásban tiszteletben tartja a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdését.

30 Következésképpen, jelen ügyben, mivel a vitatott ténybeli bizonyítékok a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének értelmében nem kerültek késedelmesen benyújtásra, hanem azok 2000. október 30-án a felperes által a fellebbezési tanács elé benyújtott beadvány mellékleteként, azaz a 40/94 rendelet 59. cikkében meghatározott négy hónapos határidőn belül kerültek csatolásra, ez utóbbi fórum nem utasíthatta volna el ezeknek az elemeknek a figyelembevételét.

31 Egyébként a fellebbezési tanács azzal, hogy átveszi a védjegy lajstromozását kérő fél 2000. december 27-i beadványában megfogalmazott azon állítását, mely szerint a felperes valójában azt kívánja bizonyítani, hogy védjegye egy híres vagy közismert

védjegy, másodlagosan azt állítja a megtámadott határozat 13. pontjában, hogy a felperes felszólalásának jogalapját a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjáról ugyanezen rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontjára cserélte.

32 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy ez a másodlagos érvelés nem helytálló.

33 A felperes ugyanis az eljárás egyik szakaszában sem állította, hogy felszólalását a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontján kívüli rendelkezésre alapítja. Ezzel ellentétben a felperes már a felszólalási osztály előtti eljárásban, majd a fellebbezési tanács előtt is e jogalapra hivatkozott védjegye magas fokú megkülönböztető képességénél és a Bíróságnak e megállapítás helytállóságával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatáról a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti összetéveszthetőség megítélése kapcsán.

34 A fenti megállapítások összességéből következik, hogy a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 74. cikkének megsértése nélkül nem utasíthatta el a korábbi védjegynek a piacon való használatából fakadó, a felperes által megállapítani követelt, e védjegy magas fokú megkülönböztető képességének bizonyítására irányuló, a felperes által 2000. október 30-i beadványában bemutatott bizonyítékok vizsgálatát.

35 Mivel pedig az ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség annál nagyobb mértékű, minél jelentősebb a korábbi védjegy megkülönböztető képessége, azok a védjegyek, amelyek önmagukban vagy piaci ismertségüknél fogva erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkeznek, kiterjedtebb oltalmat élveznek védjegyként, mint azok, amelyek gyengébb megkülönböztető képességgel rendelkeznek. Ezért a

védjegyek közötti alacsony fokú hasonlóság ellenére fennállhat az összetévesztés veszélye, amennyiben a velük ellátott áruk vagy szolgáltatások hasonlósága nagy, és a korábbi védjegy megkülönböztető képessége erős (lásd a Bíróság C-342/97. sz., Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3819. o.] 20. és 21. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

36 Így amennyiben a fellebbezési tanács az alapügyben azt állapította meg, hogy az ütköző megjelölések által jelölt termékek azonosak, és e megjelölések között a hasonlóság bizonyos elemei fellelhetők, nem ítélhetett volna az összetévesztés veszélyének fennállásáról, ahogyan tette, anélkül hogy figyelembe vette volna az értékeléshez szükséges valamennyi elemet, melyek között a felperes által bemutatott azon elemek is szerepelnek, melyek a korábbi védjegy magas fokú megkülönböztető képességére irányulnak.

37 Ebből az következik, hogy a fellebbezési tanács azzal, hogy elmulasztotta a felperes által előtte bemutatott elemek figyelembevételét, nem tett eleget a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti, az összetéveszthetőség vizsgálata keretében őt terhelő kötelezettségeknek. Az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy az OHIM helyett értékelje a szóban forgó bizonyítékokat, ennek elvégzése az OHIM feladata. Következésképpen a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy dönteni kellene a további jogalapokról.

A költségekről

38 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az alperes pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

39 A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) harmadik fellebbezési tanácsának 2002. március 4-i (R 782/2000-3. sz. ügy) határozatát hatályon kívül helyezi.**

2) **Az OHIM-ot kötelezi a költségek viselésére.**

Legal Vilaras Wiszniewska-Białecka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. november 10-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

H. Legal

elnök